

"בְּנֵי כָּלִיל בְּנֵי כָּלִיל בְּנֵי כָּלִיל בְּנֵי כָּלִיל בְּנֵי כָּלִיל "

דע, לדברת האלקי ישמצוות המקשרין ישראל לאביהם שבשמיים, והוא מצוות המקשרים ישראל לזה, כגון ציצית ותטילין ומזוזה — הוא מצוות המקשרין ישראל לחם יתברך, וגמilot חסדים ותתרומות ומעשרות מה מקשרין זה לזה, ונמשל בזה בין שבת ליום טוב: — שבשבת הלא (שמות טז, כט) "אל יצא איש מקומו", והוואצאה אסורה, ומלאכתן אוכל נפש אסורה. ואם כן, כל איש ואיש בפני עצמו הוא, לבחו הוא יושב ועובד בתרורה, שהמה מקשורים אל השם יתברך המרכז האמיתי, אשר כל ישראל מה קווים נפרדים חמאיים . למרכז אחד — הוא השם יתברך. ולסיבת זה מה קשורים ייחדרו, כמו שאמרו במדרש רביה בני יעקב שעובדים לאל אחד גקראים "נפש" ז. אבל יום טוב הוא מן החמצוות המקשרין האומה זה לזה, לכן מלאכתן אוכל נפש מותה. ואם יבואו אלף אורחים ייאפה להם, עד כי אמרו (פסחים מו, ב) האופה מיום טוב לחול (רביה אמר) אין לוקה (אמריבן): הוייל וחזי לאורתים. וכולם חייבים לעלות לרוגל ולשםוח ולשםח. לכן הורתה הוואצאה והבערת, שאם לא כן לא יהיו מקשורים ומאוגדים זה לזה אחד.

מִנְחָה מְלֵאָה
OINK

לֹא תְשַׁא שָׂמֵעַ שֹׂוא אֶל-פִּשְׁת יְדָךְ עַמְּךָ א'
רְשֻׁעַ לְהִזְבַּח עַד חֲמָס: לֹא-תְהִזְבַּח אֲחָרִירְבִּים לְרִעָת וְלֹא-תְהִזְבַּח עַל- ב'
רְבָבָל גְּנַטְתָּה אֲחָרִירְבִּים לְהִטְבָּת: וְדָלָל לֹא-תְהִזְבַּח בְּרִיבּוֹ: קִי' ג'
תְּפִלְעָן שָׂור אִיבָּךְ אוֹ חַמְרוֹ תְּזַהַה הַשְּׁבָט שִׁיבְכְּנוּ לוֹ: קִי' ה'
תְּרָאָה חַמְרוֹ שְׁנָאָךְ רְבָבָל תְּחַת מְשָׁאוֹ וְחַדְלָתָם מְעֻזָּב לוֹ עַזְבָּעָב
עַמּוֹ: לֹא-תְּפִלָּה מְשֻׁפְט אֲבִינָן בְּרִיבּוֹ: מְדִבְרִי-שָׁקָר תְּרִחָק וּ
וְגַנְקִי וְצַדִּיקָל-תְּהִרְגָּכִי לֹא-אֲצִדְיקָר רְשָׁע: וְשַׁחַד לֹא-תְּהִזְבַּח כִּי-הַשְׁחָד ח'
יְעוּרָ פְּקָדִים וְיִסְלָף דְּבָרִי צַדִּיקִים: וְגַרְגַּר לֹא-חַלְחָץ וְאַפְּסִים יְדַעַתָּם אַתְּ ט'
גַּפְשָׁה הַגְּדָרָ קִיְּגָרִים הַיִּתְבָּם בְּאָרֶץ מִצְרָים: וְשַׁנְּנִים תְּוֹרַעָה אַתְּ אַרְצָה י'
וְאַסְפָּתָה אַתְּ תְּבוֹאָה: וְהַשְׁבִּיעָתָה תְּשִׁמְעָנָה וְגַטְשָׁתָה וְאַכְלָלוּ אֲבִינִי עַמְּךָ א'
וְתְּרָלָם תְּאַכְלָל חַית הַשְּׁדָה בְּזִימָעָה לְכַרְמָן? לְזִימָה: שְׁשַׁת יְמִים תְּעַשָּׂה י'
מַעֲשֵׂיךְ וּבְיוּם הַשְּׁבִּיעָתָה תְּשִׁבְחָת לְמַעַן יְנוּחָה שָׂוֵךְ וְחַמְרָךְ וְיַגְפֵּשְׁ בָּנָי
יְאַמְתָּחָה וְתְּגָרָר: וּבָכְלָל אֲשֶׁר-אָמְרָתִי אֲלֵיכֶם תְּשִׁמְרוּ וְשֶׁם אֱלֹהִים אֶחָרִים
שְׁוֹ לֹא-תְּזִבְּרִוּ לֹא-יְשַׁמְּעַ עַל-פְּנֵיכֶר: שֶׁלַשׁ רְגִלִּים תְּחַגֵּל בְּשָׁנָה: אַתְּ יַחַג
הַמִּצְוֹת תְּשִׁמְרָל שְׁבָעַת יָמִים תְּאַכְלָל מִצּוֹת כִּאַשְׁר צְוִיתָךְ לְמוֹעֵד חֶדֶש
טו הַאֲבִיב כִּי-כִּי-זִכְאָתָמָה מִפְּמִצְרָים וְלֹא-יְרָאָוּ פְּנֵי רִיקָם: וְחַג הַקָּרְבָּנִי בְּכָרְבִּי
מַעֲשֵׂיךְ אֲשֶׁר תְּזַעַר בְּשָׁדָה וְחַג הַאֲסָר בְּצָאתָה הַשָּׁנָה בְּאַסְפָּה אַתְּ
יְיַעֲשֵׂיךְ מִן-הַשָּׁדָה: שֶׁלַשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יְגַרְגַּר כְּלִזְכָּרָה אֲל-פְּנֵי
יְהַלְלָן זִיהְוָה: לֹא-יְתוּנֵב עַל-חַמְצָץ דָם-זְבַחִי וְלֹא-יְלִין חַלְבִּחְזִי עַד
יט בְּקָרָב: רְאֵשָׁת בְּכָרְבִּי אֲדָמָתָה תְּבִיא בֵּית וְתָהָה אַלְמָנָה לְאַתְּבָשֵׁל גְּנָזִים
בְּחַלְבָּם אָמוֹן:
כָּל-יָמִן נְרָאֵת כָּל-יָמִן

(ב) כי תקנה, אומר לך כלל לפני שachable לפרש, כי כל משפט או מצווה, כלל אחד עומד בפני עצמו. ואם יכולנו למצוא טעם למה דבר זה המשפט אלף זה, או זאת המצווה אלף זהה, נדבק בכל יכולתנו. ואם לא יכולנו, נחשוב כי החסרון בא מחוסר דעתינו.

1

כמפורט שם מתייחסים למעלה באחד, אף כאן היא מתחזקת למטה

בסיס אחד, להיות עמהם למעלה אחד בצד אחד. הקב"ה אהיה, למעלה אין יושב על כסא כבודו, עד שטם היא נישית בסוד אחד במוחו, להיות אחד. הרי

העמדת הסוד של ה' אחד ושמו אחד.

חד רובע תחת משאו ואחד פרק מעלי ולא מצא מי
... עיר בעלי חיים ואחר כך טוען במה דברים אמורים
אם היה אחד שונא ואחד אהוב מזויה לטעון עם השונא
השונאי שנאמר בתורה הוז מישראל. לא מאומות העולם. והיאך
ז תשנא את אחיך בלבך. אמרו חכמים בגין שרואהו לבדו שעבר
ונאנו עד שיעשה תשובה ויזchor מרשותו. ואעפ' שעדין לא עשה
ולטען עמו ולא יניתנו גנוחה למות שמא ישתחה בשבל מmono
ות ישראל בן רשותם בין גדיים לאחריהם נלויים אל ה'
ח' אני נאם לך אלהים אם אוחפוץ במות הרשע כי אם בשון
דעתם מדרכו ותיהם :

בכורי אדמתך, אף השבעית חיותה בנטירך
לכך נאמר אף כאן בכורי אדמתך.

חיב בבכורים שאך קורא אני כאן: ועתה הבאת/^ראשית פרי
האדמה אשר נתת לי, זה לא נתן.
-נו אורה ^לקם מורה
-נלה (טט)

ונקיא כל ישראל ארום מטש מעד שרש נפשם
ביה אחד רך שרגנפים מזלקין, ולבן העושׂ נפש עיקר
ונפשם. תפלה אי אמש לחיות אהבה ואורה אמרות
בינויים אלא זה להו בדרכ' לבוה, וחיש היל הוקן על
קיים מצעה זו וזה כל הגויה נולח ואזיך פירושא ויא-
כט. כי ימד ואשרש כל הגויה זויא להגביה ולחלעל-
הגבש על הדעת משפט מועלת וזה יוכבא ישישו.

שיזואה בחרוז שרטא מזאה לשנאוח ווּלומַר לרט
וישיגאנאו. היינ בחביח בחרוח ומוץ ווכבר קים
טצעת זרכח חביב את עפיקח עם שאץך בחרוח
במפעת. ואעפ' לא שע מרטאו כטיש בס' וודים
אבל ט' שאינן חבירו ואין סקרוב אצל הנגה עין אמר
דיל הוקן רוי מתלהמינו אל אורין אהוב שעדים וכיר
אהוב את הטעיות וטקרבן לחרוח. לוטר שאף
הזרקום מהירות הי' עיבורתו ולכון נקיין' בשם בהוח
בעלמא זיך למשכן בחבל עבות' אהבה וכטלי האי'
ואלי' יכול ליקרבן לחרוח מעבורת רוי הון לא לא הסיד
שכרי מזאות אונת רועים זום המקורבים אלי' ווועיכרט
ולא שט בעונתיהם שטוחה לשנאוחם מזאה לא האבם
ניב' ושחיזן הן אמת ענהה מזד הרע שבדים ואהבה
פצע בחריזזוב הנגע שברדם שהוא ניטץ אלckerה שבזונם

סְפִרְתַּת תּוֹלֶדֶת אָדָם בַּיּוֹם בְּרֵא אֱלֹהִים אָדָם בְּדִמּוֹת אֱלֹהִים עֲשָׂה
אתו: וְכֹר וְנִקְבַּה בְּרָאָם וַיַּגְרֹה אֶתְּנָם וַיַּקְרֹא אֶת־שְׁמָם אָדָם בַּיּוֹם כִּי
הַבָּרָאָם: (6)

(11)

בן זומת מומל מילנו פסוק כולל יותר וסואו קמע יטרכן וגוי, כן נמס לופל. מילנו פסוק כולל יותר וסואו להען ממונע כן טמי הומר מילנו פסוק כולל יותר וסואו מה בכחם מה חטא נCKER וגו' טהור לי סלאי עלי רגלו ווחמי כלכ נבז. כי לכתיב כל מיל חי מילך מותך מה חטאיהם האמתקן וגו'.

אקיינע עין יען

(12)

ובמן למה לא תושיע את עמק אשר עודם

מחזיקום בתורתה, וגם אותן אשר מרכז את עול התורה מעלהיהם, גם זה לא מרוע וודון לה, אלא על ידי שפקע בה מבלנותם וחטרו להם אוניות להתגבר על פגעי ומאורעות חזמן, ועל זרם החיים אשר קשא לשוחות במלחמה נגוז.

תירגומן טנאה עלי 604

(13)

ואל-מלך אמר עלה אל-יהזה אתה ואחרן גרב ואבייהו ושבעים מזוקני ישראל והשתחוותם מרחוק: ונשא משא לבדו אל-יהזה והם לא בأشي ויהם לא-ישראל עמו: ובאו משא וספר לעם את כל-דברי יהזה ואות כל-המשפטים ועוזן כל-העם קול אחד ויאמרו כל-הדברים אשר דבר יהזה נעשה: ויקtab משה את כל-דברי יהזה ושים בברך רגון מזבח תחת הדר ושתים עשרה מסבה לשנים עשר שבטי ישראל: ונשא את-ינערל בני ישראל ויעלו עלה ויובחו זבחים שלמים ליהזה ה脾רים: ונחח משה חזאי הדם ויישם באגנתו וחזאי הדם ורक עציל-המנוח: וויאת ספר הבהיר וקראה באני העם ויאמרו כל-אשר דבר יהזה: געsha ובעמיע:

פנאי טרמי

ששית ימים מצבד ובזום השביעי תשפט בחריש ובקזיר כה תשפט: ותג שבעת תשעה לה בכורי קציר חיטים ותג האסיך כה תקופת השנה: שלש פעמים בשנה יראה קליזקורן את-יפני כה האדן ויהוה אלהי ישראל: כי-אויש גויט מפינק והרחבתי את-יפני כה גביגך ולא-יחמד איש-ארץך בעלתך לראות את-יפני יהוה אל-היך שלש פעמים בשנה: לא-יחסת עלי-תמן דם-זובתי ולא-ילין לבקר זבח תג הפסח: ראשית בכורי אדמתך תביא בית יהוה כי אל-היך לא-תחבש גדי בחלב אמר:

בנאי כי-תפז

(14)

ט ויאמר יהושע אל-בני ישראל גשו הנה ושמעו את-דברי יהוה, אלהיכם: ויאמר יהושע בזאת תדרון כי אל-בקבבם והורשייריש מפניכם את-הכגעני ואת-החלוי ואת-החווי ואת-הפרז ואת-הגרגשי יא והאמרי והיבוסי: הנה ארzon הברית אדן כל-הארץ עבר לפניכם רגון 604 בירדן:

זאנן דבירות ואלהן כל-דיאן. לא-אמך דבר שטואל נר נאpane באל מקום ענאמני אARTH עוקץ זיוון ומגנט דירין זה גזון אב למכם טען בעניהם וטבונם יטיאל, ובן דוא אוטר גלפנן נאום דיאן ה. צבאות אבאל מזאול ומי ואשפה צומטיך בטהראונה:

תירגומן טרמי

תירגומן יונתן

תימלך, וברבי אלוים פרקורה, ובלשון
פרקורים פרטום, ובקמ' קרוואים תחקשה;
ובמקפלות ורכות אפק בית ישראל, ברנה ותפאנ
שפק בפלט בכל דור ודור, שפאנ
חובת כל הגזירים, לפניך יהוה אל-למיין ואל-למיין
אכטמיין להזרות להלל לשלבם לפאר לארם
לפניך לאלה ולקלאם, אל כל ובני שירוח
ותשבחות ווד פון שיש אקבר קשייה:

(15)

כ) תשא את ראש בני ישראל, אלו מוצאים במקומות הרבה שהקב"ה אמר למשה שאו את ראש בני ישראל(ס), כי-ఈ שא את ראש, ולמה כן, אלא אמר הקב"ה למשה, משה כל מה שאחה יכול לרום את האומה הזה רוממה שכאיilo לי אהה רוםם, שנאמר כי תשא את ראש בני ישראל, כי-ఈ שא בני ישראל אין כתוב כאן אלא את ראש, ואין ראשם של ישראל אלא הקב"ה שנא(ע) ויעבר מלכם למןיהם והי' בראשם וכו' כך אמר הקב"ה למשה הווי והיר באומה זו שהמלוכה אותה תחול על הים לבל האומות, ואמרה לי זה אליו ואנו פה, לפיכך רום את ראש כי-ఈ שא את ראש,

ה) אן רגון יונתן

ובפירוש שקלים אמר. משעת למני הקב"ה רבש"ע משאני שת אין אני גופה. אל-הקב"ה חידך. כשם שאחיה. עמוד עפשוי ונוחן. להם פרשות. שקלים ואחת זוקת את. וראשן. כך בכל שנה ושבה שקרואין אותה לימי נאלו. את עופר שם באותו שעת וווקף את ראשן. מנין ממה שקרואו בענין. וירבד ה' אל-משה לאמר כי-ఈ שא את ראש שא. את ראש לא נאמר אלא כי-ఈ שא:

(16)